

Hồi 25

Đỉnh Vu Sơn Xây Chuyện Nhiều Làm Gió Nhỏ Tan Phong Ba Ấp Đến

Bóng trắng phiêu hốt của một vị công tử vận bạch y còn chưa lên đến đỉnh Vu Sơn Thần Nữ Phong, một tiếng gầm danh gọn chột vang lên:

- Người tìm chết.

Không những từ bên trên đổ ụp xuống mà thôi, kể cả phía tả lẫn phía hữu của vị công tử một lúc xuất hiện đủ mọi loại vân vụ.

Và màn vân vụ dày đặc này ngay tức khắc bao phủ lấy toàn thân Bạch Y công tử, khiến bóng nhân ảnh của chàng chìm khuất đi như chưa hề hiện diện.

Quả nhiên, vị công tử Bạch Y không còn hiện hữu nữa kể cả lúc màn vân vụ lắng dần, trả lại sự trong xanh cho đất trời vốn có.

Một tiếng kêu kinh ngạc bỗng bật ra:

- Uý ! Cửu Bộ Nhập Tiên Cảnh của ta đâu để gì làm cho thi thể của tiểu tử phải tiêu tan ? Lão Trọc. Lão nghĩ sao về việc này?

Âm thanh nãy vừa dứt, một giọng nói ồ ề như tiếng lệnh vỡ liền tiếp nối:

- A di đà phật. Lão nạp nghĩ rằng: một là bản lãnh của tiểu tử không uyên thâm như lời Quỷ Y người tâng bốc, hai là Quỷ Y người thần hồn nát thần tính đã dùng độc quá liều lượng khiến tiểu tử không những phải chết ngay đương trường mà đến cả thi thể cũng bị tiêu hủy.

Từ bên trên và từ phía hữu liền có hai bóng người vội vã đi ra.

Nhân vật đi xuống chính là lão Quỷ Y. Lão hậm hực:

- Lão Trọc người mãi vui kinh kệ, biết gì mà nói. Hừ ! Nếu bản lãnh của tiểu tử không uyên thâm, ta và lão Quỷ Kiếm sao lại chạy dài ? Rồi để cho tiểu tử ung dung phóng hỏa thiêu huỷ toàn bộ Ma Vân Cốc ?

Một tăng nhân có gương mặt sứt sẹo trông thật dữ dằn bước ra từ phía hữu ồm ồm lên tiếng:

- A di đà phật ! Không là điều này thì là điều kia. Hà cố gì Quỷ Y người phải động nộ?

Quỷ Y càng thêm hậm hực:

- Nhưng ta không thuận nhĩ chút nào với điều thứ hai của Lão Trọc. Ta đã nói gì, lão Trọc người quên rồi sao. Ta bảo, Cửu Bộ Nhập Tiên Cảnh của ta chỉ đoạt hồn chứ không đoạt xác. Thi thể của tiểu tử đương nhiên phải còn.

Đến lúc này, từ phía tả mới có người đi ra. Một nữ lang xinh đẹp tuyệt trần vận hắc y vừa bước ra vừa lên tiếng với nét mặt trầm bất định:

- Sư phụ ! Y đã chết là được rồi, sư phụ đâu cần phải tranh biện với đại bá, chỉ có điều, lời đại bá có khi không đúng.

Quỷ Y cau mặt:

- Oanh Oanh! Đại bá nói điều gì không đúng?

Hắc y nữ lang thở ra:

- Diệt nữ đã từng gặp y. Diệt nữ không tin y lại có bản lãnh thần thông và có chí trong một thời gian ngắn.

Quỷ Y phẩy tay vài lượt tỏ ý giận dữ:

- Diệt nhi không tin không được. Không phải ta đã nói rồi sao, chính mắt ta trông thấy y bị bọn Vô Vi Cung phế bỏ võ công nhưng bây giờ thì sao ? Hừ ! Y tiến lên đỉnh Vu Sơn với khinh thân pháp tuyệt phẩm. Nếu không phải ta phát hiện y trước và tiên hạ thủ vi cường thì bây giờ....

Một âm thanh không ai tin là có bỗng vang đến:

- Bây giờ thì sao, Quỷ Y ma thủ ma tâm ?

Còn hơn cả bóng u linh, Bạch Y công tử không hiểu đã hiển hiện từ lúc nào đang ung dung đứng trên đỉnh Vu Sơn Thần Nữ Phong để chiếu xạ ánh mắt kinh người về phía lão Quỷ Y.

Quỷ Y tái mặt....

Tăng nhân sững sờ....

Hắc y nữ lang tròn miệng hoang mang:

- Bạch Bất Phục ? Sao ngươi có được thân thủ này?

Quỷ Y bừng tỉnh gào lên:

- Hỏi y làm gì ? Lão Trọc, Oanh Oanh ! Mau ! Cả hai xuất thủ mau đi chứ ?

Thôi Oanh Oanh chau mày lao đến.

Tăng nhân kia với thân pháp thượng thặng hơn đã đến trước cả Oanh Oanh.

Tăng nhân gầm nhẹ:

- Để đấy cho ta, Oanh Oanh!

Còn cách Bạch Y công tử độ nửa trượng tăng nhân mới đổi giọng gầm lớn:

- Cuồng đồ ! Lão nạp không tin ngươi có được thân thủ này. Đỡ thử của lão nạp một chưởng nào.

Ung dung đảo bộ, Bạch Y công tử sau cái thoát người đã xuất hiện cận kề lão Quỷ Y.

Vút!

Lão Quỷ Y buột miệng kêu lên:

- Quỷ Tăng ! Lão Trọc ! Mau cứu ta !

Chạy tròn quanh lão Quỷ Y, Bạch Y công tử dẫn giọng người từng tiếng một:

- Lão lập lại xem nào ? Ai đã thiêu huỷ Ma Vân Cốc ?

Tăng nhân vừa được Quỷ Y gọi là Quỷ Tăng bỗng hô hoán:

- Lão nạp phải dùng Khấp Quỷ Âm Công đây. Quỷ Y người biết phải làm gì rồi chứ?

Không chờ lão Quỷ Y lên tiếng, Quỷ Tăng chột ngoác rộng mồm gào lên:

- U...oa...! U...oa...! U...oa...!

Đôi mục quang của Bạch Y công tử chột loé lên hai tia nhìn tinh quái. Vươn tay chộp vào uyển mạch tay của Quỷ Y, tay còn lại Bạch Y công tử hướng vào một khối đá lớn để vấy ra nhiều lượt chưởng kinh.

Bằng một động tác này, Bạch Y công tử như đang phụ hoạ với Quỷ Tăng để đẩy lên hàng loạt những âm thanh quái dị, đỉnh Vu Sơn Thần Nữ Phong ngay lập tức như bị phong ba vùn vủ, đá chạy, cát bay tạo một lớp bụi mù che kín đỉnh núi.

Do lớp bụi mù che phủ nên không ai nhìn thấy ai. Đến như Thôi Oanh Oanh là người đang nôn nao nghi hoặc rất muốn trông rõ từng nét nhỏ trên diện mạo của Bạch Y công tử mà nàng gọi là Bạch Bất Phục cũng không sao nhìn được.

Thế nhưng, ngay bên tai nàng bỗng có tiếng gọi khẽ:

- Bình tâm nào, Thiếu Giáo Chủ! Tại hạ đây !

Nàng quay lại nhìn Bạch Bất Phục.

Với một ý nghĩ kỳ lạ vừa xuất hiện. Thôi Oanh Oanh chột vung cao ngọc thủ như muốn ra chiêu.

Thật bất ngờ, Bạch Y công tử cũng vung tay.

Nhưng sau khi nhét vào tay nàng một vật gì đó, Bạch Y công tử lại nói khẽ trước khi lạng người biến đi:

- Thiếu Giáo Chủ thử xem qua vật này khắc rõ.

Thôi Oanh Oanh nhột nhột dần hoa dung. Nàng không ngờ thân thủ của Bạch Bất Phục, nàng đã từng biết, lại cao thâm uyên ảo hơn sự tưởng tượng của nàng nhiều. Đến như Quỷ Tăng cũng nhận ra sự thật và phải kêu lên kinh hoàng:

- Bích Dạ Sáo Khúc. Không ngờ tiểu tử người chỉ vì công phu này mà đang tay huỷ diệt Ma Vân Cốc.

Đã mở miệng lên tiếng, đương nhiên, Khấp Quỷ Âm Công gì đó của Quỷ Tăng phải ngừng lại.

Tiếng sáo trầm bổng cũng lắng dần cùng với lớp bụi mù thoi xuất hiện.

Nhưng phải một lúc khá lâu sau đó, người người mới trông rõ diện mạo của nhau.

Quỷ Y nhìn thấy vật trong tay Thôi Oanh Oanh liền gào lên:

- Oanh Oanh...! Chết !

Với tâm địa quỷ quyết, lão Quỷ Y tuy bị Bạch Y công tử giữ mất một tay, nhưng với một tay còn lại cũng đủ để lão thực hiện ý đồ.

Lão vờ kêu Oanh Oanh để phân tâm sự chú ý của Bạch Y công tử. Cùng lúc đó lão lại hất cánh tay còn lại vào mặt người đang giữ lão.

Lại một lớp vân vụ chụp lấy Bạch Y công tử.

Quỷ Y cười rộ lên:

- Ha...ha...ha...

Nhưng trang cười của y chợt cầm bật khi bên tai lão vang lên một lời nói đúng là không nên có của Bạch Y công tử:

- Ta chưa chết mà, sao lão vội đắc ý sớm vậy, Quỷ Y ?

Nhìn Bạch Y công tử đến một hạt bụi từ lớp vân vụ bám lấy y phục cũng không hề có, lão Quỷ Y rít lên:

- Song Ngư Loan Tình Kiếm ? Chính người đã lấy Song Ngư Loan Tình Kiếm của ta?

Sự kiện này cũng làm cho Quỷ Tăng và Thôi Oanh Oanh kinh ngạc. Cả hai đang trân trối nhìn Bạch Y công tử, quên đi việc lão Quỷ Y vẫn còn bị chàng giữ chặt trong tay.

Nhận thấy sự ngạc nhiên của cả hai, Bạch Y công tử cũng mơ hồ đoán được nguyên nhân đang làm họ kinh ngạc. Chàng cho tay vào bọc áo và lôi thanh đoản kiếm Song Ngư Loan Tình Kiếm ra.

Đưa ra trước mắt lão Quỷ Y, chàng hỏi:

- Có phải đây là vật mà lão đã nghi ta lấy của lão ở Bích Dạ Tuyệt Đàm không?

Nhìn thấy vật này, lão Quỷ Y gầm lên:

- Không thể lằm lẩn được, trả lại cho ta mau, tiểu tử!

Lão chớp nhưng bị huyệt.

Giữ thanh Song Ngư Loan Tình Kiếm ở cách lão Quỷ Y một khoảng xa hơn, chàng lại hỏi:

- Sao ta phải trả cho lão ? Ta đã vào mặt thất và nhìn thấy vật này trước lão mà ?

Lão Quỷ Y vẫn vùng vẫy tìm cách giật lại thanh Loan Tình Kiếm:

- Nhưng đây là vật do sư phụ ta lưu lại. Thôi tiểu sư đệ đã chết, vật này phải thuộc về ta.

Không cần phải nhìn về Thôi Oanh Oanh, Bạch Y công tử cũng thừa biết là cả nàng lẫn Quỷ Tăng sư phụ nàng vẫn đang chăm chú dõi theo những lời nói qua nói lại giữa chàng và lão Quỷ y. Do đó, chàng còn ung dung hơn khi hỏi tiếp lão Quỷ Y như ý định của chàng:

- Lời của lão có hữu lý không vậy ? Lão là sư huynh, sao vật này lại do tiểu sư đệ của lão cất giữ mà không phải là lão ?

Như bị chạm đúng vào nỗi đau thâm kín, lão Quỷ Y điên cuồng gầm lên:

- Tất cả đều là do lão quái vật bất công. Lão đã truyền toàn bộ y bát cho Thôi tiểu tử. Lão không lý gì đến ta là đại đồ đệ của lão. Ta....

Bạch Y công tử đánh giọng nạt lớn:

- Lão bất bình, lão phản hận nên lão đành tâm phá huỷ mọi tâm huyết của lệnh sư lưu lại cho lệnh đệ, phải không?

Toàn bộ tâm địa quỷ quyết của lão Quỷ Y đều lộ rõ qua nét mặt bây giờ của lão rõ nhất là qua lời nói chỉ thốt lên được nửa chừng của lão:

- Gieo nhân nào gặt quả nấy ? Lão quái vật đáng bị....

Tiếng thét bi ai của Thôi Oanh Oanh vụt vang lên:

- Hoá ra chính đại bá là người đã thiêu huỷ Ma Vân Cốc . Sao Đại bá lại đối gạt diệt nhi ?

Lão co rúm người lại khi chạm phải mục quang của Thôi Oanh Oanh.

Liếc nhìn Bạch Y công tử một cách giận dữ vì đã bị chàng đưa vào tròng, lão Quỷ Y như tìm lại được sinh lực bỗng gầm toáng lên:

- Bạch Bất Phục, người giỏi lắm. Ta dù có làm quỷ quyết không tha người.

Bạch Y công tử nhếch môi cười nhạt. Chàng không hề nao núng trước lời dọa nạt cho sướng miệng của lão.

Thế nhưng, Bạch Y công tử bỗng sa sầm nét mặt và rít lên:

- Lão dám...! Hừ !

Chàng xô lão qua một bên do lão bây giờ chỉ còn là một cái xác vô hồn.

Ném cái nhìn không chút xót thương vào thi thể bất động của lão, chàng mai mỉa:

- May cho lão là lão đã tự tìm cái chết. Bằng không hậu nhân của Nhị Nguyên Vô Cực cũng không để lão ung dung tự tại đâu. Hừ!

- A di đà phật ! Người chết thì đã chết rồi, sao thiếu hiệp không để lão thanh thản ra đi ?

Có phần ác cảm với vị tăng nhân tự xưng là Khấp Quỷ Tăng hoặc Quỷ Tăng, Bạch Y công tử hỏi trách:

- Lời lẽ của lão thì từ hoà đấy, nhưng khi lão ra tay sao không nghĩ đến nguyên nhân hậu quả ?

Quỷ Tăng trầm ngay nét mặt, khiến diện mạo thêm dữ dằn:

- Thiếu hiệp trách lão nạp hồ đồ để cho Quỷ Y xúi giục ư ?

Bạch Y công tử bấu môi cười nhạt. Nhưng chưa một âm thanh nào phát ra chàng phải giật mình vì tiếng kêu trách của Thôi Oanh Oanh:

- Bạch Bất Phục ! Chớ vì lầm lẫn mà người nặng lời với gia sư. Gia sư là gia sư, người không như Nhị Quỷ kia đâu. Người không tin, người thử nhớ lại xem ngoại hiệu của gia sư là gì ?

Bạch Y công tử lẩm nhẩm:

- Khấp Quỷ Tăng ! Khấp Quỷ...! Là Khấp Quỷ....

Tiếng nói của Thôi Oanh Oanh lại vang lên, lần này là khá gần:

- Ngoại hiệu của gia sư đã từng tạo lầm lẫn cho nhiều người. Chính việc ghép gia sư vào Thế Ngoại Tam Quỷ đã nói lên sự lầm lẫn đó. Thực ra, hành sự của gia sư luôn luôn đối nghịch với Nhị Quỷ, cứ như hai thái cực. Bằng không, kẻ mà ta gọi đại bá kia sao phải dấu đi sự thật ? Lão còn nói chính người là kẻ đã phóng hỏa thiêu huỷ Ma Vân Cốc nữa kìa.

Nửa tin nửa ngờ, Bạch Y công tử hết nhìn Thôi Oanh Oanh lại nhìn sang Quỷ Tăng.

Và chàng chỉ nhìn thấy cái nhìn thành khẩn của Thôi Oanh Oanh cùng với ánh mắt đôn hậu của Quỷ Tăng mà thôi. Ở họ không hề có cái nhìn oán hận hoặc nham hiểm. Do dù một người vừa mất đi vị đại bá, người còn lại thì mất đi một lão bằng hữu thâm giao.

Bạch Y công tử vụt tỉnh ngộ.

Bước đến chỗ Quỷ Tăng, Bạch Y công tử vòng tay thủ lễ:

- Văn bối Bạch Bất Phục . Do kiến văn ấu trĩ, xuất khẩu cuồng ngôn nên trót nói lời mạo phạm. Xin đại sư cứ trách phạt.

Cụp mắt lại, Quỷ Tăng cúi đầu niệm phật:

- A di đà phật. Thiếu hiệp tuy thân thủ bất phàm nhưng không vì thế mà cao ngạo, lại mau biết phục thiện. Người như thiếu hiệp quả đáng mặt anh hào đại trượng phu. Thiện tai, thiện tai.

Bạch Bất Phục thâm nhận định: lời lẽ này khó có thể thoát ra từ miệng của người có tâm địa bất chính. Không lẽ Khấp Quỷ Tăng noi theo phật tổ, tự hoà mình vào vũng nước đen là Nhị Quỷ kia, khiến Nhị Quỷ biết lầm đường phải cải tà quy chính nẻo?

Như đoán được ý nghĩ thâm kín của chàng, Quỷ Tăng lại kêu lên tiếng:

- A di đà phật. Thật phí công lão nạp ngoài hai mươi năm kết bạn với Nhị Quỷ, Quỷ Y mà gặp kết quả này, có lẽ Quỷ Kiếm không còn bao lâu nữa, A di đà phật !

Quả nhiên. lão Quỷ Y do muốn đạt ý đồ đã che giấu rất nhiều việc, không nói tất cả cho Quỷ Tăng là người mà lão muốn nhờ cậy và lợi dụng. Bạch Bất Phục thêm giận khi lên tiếng:

- Đại sư đoán không sai chút nào về số phận của Quỷ Kiếm. Ấc lai ác báo, gặt quả khi gieo nhân mà.

Quỷ Tăng thoáng bàng hoàng:

- Thiếu hiệp hàm ý gì khi nói ra lời này ? Không lẽ Quỷ Kiếm đã....

Chàng gật đầu:

- Lấy được Song Ngư Loan Tình Kiếm, Nhị Quỷ vội đi đến Bích Dạ Tuyệt Đầm. Sau đó.

Lúc chàng thuật xong toàn bộ những gì đã xảy ra cho Quỷ Kiếm, chàng còn nói lên suy đoán của chàng:

- Bọn Vô Vi Cung chính là môn hạ của Vô Vi Tiên Tử. Song Ngư Loan Tình Kiếm gồm một đôi. Thanh do Quỷ Y cất giữ là vật định tình được Vô Vi Tiên Tử trao cho Hoàng Y nhân sau đổi thành Hắc Y. Có lẽ khi tại hạ nhờ Bạch Hạc đưa đi vì võ công bị phế bỏ, bọn Vô Vi Cung đã thu hồi thanh Loan Tình Kiếm kia.

Thở ra một hơi dài, chàng tiếp:

- May cho tại hạ là hãy còn một thanh này. Lợi dụng sự giống nhau của thanh Loan Tình Kiếm, tại hạ nhanh trí khiến lão Quỷ Y tự cung xưng tất cả.

Trao thanh Loan Tình Kiếm của Thôi Oanh Oanh, chàng nghiêm giọng:

- Thôi cô nương hãy tạm giữ vậy này. Chờ khi tại hạ tìm được bọn Vô Vi Cung sẽ có cách lấy lại thanh còn lại.

Liên sau đó, câu chuyện trao đổi giữa họ cứ xoay quanh bọn Vô Vi Cung. Chủ yếu là Bạch Bất Phục nói và Thôi Oanh Oanh cùng sư phụ Quỷ Tăng thì hỏi.

Sau khi đã tỏ tường ngọn ngành, Quỷ Tăng mới lên tiếng than:

- A di đà phật. Ma chướng ắt phải đến vì bọn Vô Vi Cung lắm mưu mô xảo trá này.

Quay sang Thôi Oanh Oanh, Quỷ Tăng bảo:

- Đệ tử hãy mời Bạch thiếu hiệp lui về sơn động. Đêm nay cả hai hãy lo phối chế giải được Cuồng Tâm Tán Thần Độc.

Quỷ Tăng lại nói với Bạch Bất Phục:

- Nếu Bạch thiếu hiệp không nệ hà hãy tạm lưu lại đôi ba ngày. Lão nạp có nhiều điều muốn nói với thiếu hiệp.

Quỷ Tăng bỏ đi đã lâu nhưng Bạch Bất Phục vẫn cứ đưa mắt nhìn theo mãi. Chỉ khi Thôi Oanh Oanh chạm tay vào chàng mới sực tỉnh.

Chàng hỏi:

- Lệnh sư muốn lưu tại hạ ở lại vài ngày là ý gì, Thôi cô nương có đoán được không?

Thôi Oanh Oanh lắc đầu:

- Hành sự của gia sư lúc nào cũng có vẻ thần bí sâu nhiệm, khó hiểu lắm. Bằng không gia sư đâu cam lòng khi bị ghép vào Thế Ngoại Tam Quỷ?

Thấy chàng vẫn băn khoăn mãi không thôi, Thôi Oanh Oanh lại trấn an:

- Người bất tất phải nghi ngại. Gia sư lưu người lại chắc chắn chỉ có tốt chứ không có xấu. Này ! Người đã trải qua những gì kể từ khi bọn Vô Vi Cung đưa người rời khỏi ta lúc ở bí đạo sau Ma Vân Cốc ?

Màn đêm buông dần và bóng đen từ từ ngự trị lấy vạn vật.

Nhưng sau đó không lâu, khi ánh minh nguyệt hiện ra, bóng đen như bị đẩy lùi, nhường chỗ cho tầm nhìn trải rộng kể từ đỉnh Vu Sơn Thần Nữ Phong. Cũng vậy, đôi tâm hồn non trẻ cũng được trải rộng cùng trăng thanh gió mát, khi cả hai luân phiên kể cho nhau nghe những gì từng người đã trải.

Họ mãi chuyện nên quên mất thời gian, quên cả việc phải cùng nhau phối chế giải dược như Quỷ Tăng đã căn dặn.

Mãi đến lúc trời sáng bạch, họ mới nghĩ đến thời gian không chờ họ.

Nhăn mặt thè lưỡi, Thôi Oanh Oanh luống cuống:

- Mệnh lệnh của gia sư lúc nào cũng nghiêm khắc. Phên này ta thế nào cũng bị gia sư quở mắng. Tại người đó.

Bạch Bất Phục bật cười:

- Được rồi, cô nương bất tất phải lo sợ. Bồn cung chủ quyết đem thân này chịu tội thay cho cô nương! Ha...ha...ha....

Thôi Oanh Oanh không cười, chỉ dẩu môi:

- Xì...! Đối với ta, người chỉ là một tên tiểu tử có tên là Bạch Bất Phục, đã từng nhờ ta che chở bảo hộ cho. Hay gì mà người khoe người là cung chủ này cung chủ kia?

Chàng vờ làm mặt giận:

- Hay cho tiểu nha đầu. Người nói như vậy là ý gì hử, tiểu nha đầu?

Thôi Oanh Oanh cười rử ra vì điệu bộ của chàng. Không chỉ là điệu bộ, đến lời lẽ mà chàng vừa dùng đến. Chính là điệu bộ và lời nói của tên nam nhân trong đôi nam nữ kia thường dùng để quát nạt nàng, lúc cả hai còn ở trong bí đạo sau Ma Vân Cốc.

Lần đó, dù ở thế kém, Thôi Oanh Oanh vẫn không hãi sợ. Lần này cũng vậy nàng không những không sợ mà còn hùng hùng hổ hổ lao đến dù miệng vẫn cười.

Bạch Bất Phục vờ bỏ chạy. Vừa chạy, chàng vừa oai oái kêu lên:

- Thiếu giáo chủ, xin tha cho. Tại hạ không có võ công, mong thiếu giáo chủ tha mạng.

Cả hai như trở lại thời gian ba năm trước đó, là thời gian Bạch Bất Phục chỉ là một tiểu tử không có võ công và Thôi Oanh Oanh thì lại đầy uy quyền trong sắc phục Hắc Y Thiếu Giáo Chủ Hắc Y Giáo.

Do phải vờ làm kẻ không biết võ công, chỉ được mấy bước chàng đã bị Thôi Oanh Oanh chụp phải.

Nàng cũng vờ nạt nộ:

- Mau đi theo ta, tiểu tử ! Bốn Thiếu Giáo chủ phen này quyết không tha cho người.

Kẻ lôi người đẩy, cả hai ngoài mặt thì không có gì nhưng tự đáy lòng đã dấy lên những tâm trạng khó hiểu. Và dù có hiểu đi chăng nữa, cả hai lại không dám nói ra.

Không nói không có nghĩa là không hiểu. Có nhiều việc không cần nói mà vẫn hơn là nói. Và nhiều khi nói ra lại không bằng không nói.

Mơ hồ cảm nhận được điều này, Bạch Bất Phục có phần nuối tiếc khi nghe Thôi Oanh Oanh nói nhẹ qua tai:

- Đã đến chỗ ẩn thân của gia sư rồi, người vào gặp gia sư đi.

Chàng dừng lại như muốn giữ lại những gì sắp sửa qua đi.

- Còn muội, sơn động của muội ở đâu ? Gặp lệnh sư xong, ta sẽ đến tìm muội.

Toàn thân bỗng chấn động, Thôi Oanh Oanh nhắm hờ đôi mắt với bờ môi thì thắm kêu lên:

- Người.... Người vừa gọi ta là gì?

Chàng kêu khẽ:

- Oanh Oanh ! Muội nghe rồi đó, ta gọi muội là muội là Oanh Oanh.

Thân ngọc vóc ngà của Thôi Oanh Oanh vẫn cứ bị chấn động dù nàng không hề muốn điều đó xảy ra. Kể cả lúc nàng lao vào hỏi:

- Người gọi ta là muội, vậy người có gọi Đao Mộc Hạ và Đồng Mỹ Hoa là muội không?

Bạch Bất Phục mỉm cười:

- Đao Mộc Hạ là tam muội kết nghĩa, đương nhiên phải gọi Đao Mộc Hạ là muội. Còn Đồng Mỹ Hoa....

Thôi Oanh Oanh mở mắt ra nhìn chàng:

- Còn Đồng Mỹ Hoa thì sao?

Bạch Bất Phục vờ nhăn mặt:

- Biết làm sao được khi từ đầu ta đã gọi Đồng Mỹ Hoa là tiểu muội tử. Huống chi, chỉ vì lo cho ta, Đồng Mỹ Hoa giờ phải làm nô dịch cho bọn Vô Vi Cung, làm đại ca như ta quả vô dụng.

Nghe nhắc đến Vô Vi Cung, Thôi Oanh Oanh cũng có sắc giận:

- Được rồi! Lúc nào Phục ca xong việc với gia sư, muội sẽ cùng đi Phục xa đi tìm bọn Vô Vi Cung, để giải cứu Đồng Mỹ Hoa.

Chàng cười thầm:

- Thôi Oanh Oanh vẫn cứ muốn hơn Mộc Hạ và Mỹ Hoa. Đoan Mộc Hạ gọi ta là nhị ca, Mỹ Hoa gọi ta là Bạch huynh, riêng nàng vì muốn hơn nên chọn cách gọi Phục ca. Ha...ha...ha... Cả ba đều là những trang gia nhân tuyệt sắc, nếu bảo ta phải chọn, ta biết chọn ai bây giờ ? Không khéo, Từ đại ca đã đoán trước nên cứ Tam Nương mà chọc ta. Ha...ha....

Dù chàng không cười thành tiếng nhưng vẻ mặt của chàng đã cáo giác chàng. Thôi Oanh Oanh khẽ nạt:

- Phục ca đang nghĩ điều gì về muội ?

Bạch Bất Phục giật mình, nhảy ào vào sơn động, là nơi Quỷ Tăng ẩn thân. Vừa nhảy chàng vừa kêu nhỏ:

- Đâu có! Ta đâu có....

Bỗng chàng đổi giọng kêu thất thanh....

- - - - - o o O o o - - - - -